

Сърдцето ми заби отъ радостъ или тревога — не можехъ да опредѣля, защото най-после настѣпваше минутата, за която толкова много мислихъ: да се увѣря, да видя отъ близко добруджанскитѣ ни братя. Какъ искахъ да не остана излъганъ, защото отъ чистия видъ на онова, което бѣхъ слушалъ, по което бѣхъ пѣлъ до пресипване — зависѣше сега бждещия устремъ на собственитѣ ми сили...

Високъ лай проехтѣ въ тъмния дворъ. Домашнитѣ на дѣда Юрдана разбраха, че гости имъ идатъ. Кучешкиятъ лай скоро престана отъ вида на една снажна фигура съ газовъ фенеръ въ ржка. Вратата се разтвори широко и шумно. Снопъ жълта свѣтлина погали измръзналитѣ ни лица и единъ топълъ, дружелюбенъ гласъ ни покани: „Заповѣдайте братя, заповѣдайте... кжщата ми е и ваша“.

Разбрахме. Това бѣше дѣдо Юрданъ, бодъръ, запазенъ, съ широки бѣли мустаци старикъ. Предъ вратата на самата кжща съ лампа въ ржка ни причакваха 4—5 жени и нѣкакъвъ мжжъ. Влѣзохме въ топла, приветлива и съ вкусъ подредена стая, въ която току-що се слагаше трапезата за вечеря.

— Това е баба ви Юрданица, това е дъщеря ми, а тѣзи тритѣ сж снахитѣ ми. Този юначага пѣкъ е синъ ми Стойко, избѣгалъ отъ ромънската армия и следъ 5 дни заминава, вече като нашъ, български войникъ, за-